

forværrer Vilkårene for samtlige Solbater. Saalænge denne Trusel vedbliver at bestaae, bringe vi aldrig Betragtningen af Bærnepligten, Betragtningen af Udbannelsen som Soldat op til det Standpunkt, som vi haabe at kunne bringe den op til. Jeg siger ikke, at man ved at aflasse Garnisonstjenesten bringer det dertil, at Udbannelsen til Soldat ansees som en Ære og Glæde; ingenlunde, der skal Mere til. Jeg mener kun, at vi derved have tilveiebragt Muligheden derved, men saalænge Garnisonstjenesten staaer, er det en Umulighed. Jeg indrømmer fuldstændigt, at det vil have stor Vanskelighed at komme bort fra Garnisonstjenesten. Vanskeligheden derved er jo navnlig af 2 Arter, dels Befalingsmændenes Udbannelse og Sysselsættelse i den Tid, da der ikke er Mandstab inde, dels det, som her mere er blevet omtalt, nemlig den Polititjeneste af Militaire, som man anseer det for nødvendigt at opretholde navnlig her i Kjøbenhavn. Hvad det Første angaaer, da indrømmer jeg, at det ikke staaer klart for mig, hvorledes man tilstrækkeligt vil kunne give Befalingsmændene en god og gavnlig Betsættelse; men det staaer heller ikke for mig som noget saa Umuligt, at jeg ikke skulde troe, at man ved Bestræbelser og Undersøgelser i den Retning vilde kunne faae et ønskeligt Resultat. Man maa nemlig huske paa, at foruden at det for det Første kan være godt for Befalingsmændene, efter deres hele Tjenestes Bestaaenhed, at have en Ferie før og efter Recruterens Udbannelse, saa kan Tiden anvendes til theoretisk Udbannelse; den kan endvidere anvendes til practisk Udbannelse i mangfoldige Retninger, som ligge udenfor selve Leir- eller Garnisonstjenesten, hvad det nu bliver; Officererne kunne, enten commanderede dertil eller frivillig, deeltage i mangfoldige Syssler, som kunne være af overordentlig stor Betydning for deres senere Virksomhed i Felten. Det kunde saaledes vistnok være ganske rigtigt, om Officerer i nogle Maanedes deeltog i Jernbanedriften, gjorde sig bekendte med Arbeidet ved Mastbygninger, Arbeide i Tegning, i Bygningsvæsen, kort sagt, i mangfoldige Ting, som ikke directe staae i Forbindelse med Militærtjenesten i Fred, men som medføre Dærbigheder, der ere uvurdeelige, naar man

ligger i Krig. Men jeg indrømmer, at der, for at udvinde en passende Sysselsættelse og en Ordning af den, maa foreligge betydelig flere Undersøgelser og bestemte Angivelser end det, der er givet i det Par Anthninger, jeg her har henkastet. Jeg har blot villet lede de kommende Undersøgelser ind i denne Retning. Hvad nu det Andet angaaer, Bestridelsen af den militaire Polititjeneste, da forekommer det mig, at den ikke er saa vigtig, at man for dens Skyld skulde tilføie Forsvaret i dets Heelhed den Skade, som det vilde være at beholde Garnisonstjenesten. Der kan være forskjellige Maader, hvorpaa man kunde hjælpe sig. Det kan være, at man ganske simpelt kunde hjælpe sig ved at give Kjøbenhavns Commune et større Tilskud til Politivæsenet; det vilde maaskee være det Sikreste; thi Politiet er dog det bedste til at rydde det Slags Hverv. Men naar man ikke vilde det, naar man vilde have Solbater dertil, saa troer jeg, at man heller maatte gaae til at tage en hvervet Bataillon, end man maatte gaae til at lade de Bærnepligtige, der ere uddannede, blive udtagne dertil ved Lodtrækning. En hvervet Bataillon paa 400 Mand eller noget lignende vilde i alle Maader gjøre Fyldest. Nu kan der ganske vist blive indvendt, at denne Maade at ordne Sagen paa vilde koste Endeel; men for det Første troer jeg, at Hvervingssummen efter vore Forhold i Almindelighed ikke vilde blive meget stor; dernæst maa jeg atter her fremhæve, at vi ikke maae see udelukkende paa Statskassens directe Udgifter, men tillige paa Svælfelsen af Nationalvelstanden; og hvad er det ikke for et Tab for hele Productionen i Landet, at 1,700 Mænds Arme i 9 Maanedes blive undtagne en frugtbringende Virksomhed? Det er et overordentligt betydeligt Tab, et Tab, som jeg troer rigeligt vil kunne opveies derved, at der vil blive givet en positiv Udgift af Statskassen til en hvervet Afdeling. — Det var dette, jeg nærmest tog Ordet for at udtale. Maa det blot sluttelig, da ærede Medlemmer gjerne have fremsat deres Ansuelse om Hærsplanen som Heelhed, være mig tilladt for mit Vedkommende at udtale, at den Betragtning, som den høitærede Krigsminister i et tidligere Møde har fremsat — at vi, for at opretholde